

Kántor Zsolt
A legeldugottabb odú

Ott

Ahol a terek egymásba nyílnak
Ahol moco-rog az univerzum kisujja
S csukódik-szétválik
Mintha egy ősi titkot tudna
S felhasad az ösztön burka
S kiömlik a legédesebb örvény
A lét a kéjt felkínálja önként

A mohó test akár törvény
Ott nem angyalok szövök
Az élénk Kék Övet
Ahol a lüktetés töve
Kitapintható rügy s kibomlás
Ott a dombok alatt rezzenetlen a zsongás
Ahol belátható, mi rejtve volt
Ahol a gondolat nem rabol
Mert szemmel tartja a Hold
A pillanatok ott egymásba nőnek, mint a fű

Ahol az álom egy ösvény
És átsétálsz rajta önként
Hogy tudd nincs több fény
Csak Te magad
Ki mások fényforrása vagy
Ahol a kagylóból balzsam csurran
És simogatás nő ujjaidban
ott
Ahol érezni képes az ész
Az összeszótt ízeket s az éjt
Mert visszajönnek sejlének
Az ágy hirtelen eltemet
Majd feltámad benned a tested
Hogy visszabújtassa a lelked
Akkor ódát ír a kezem
Ehhez a gyönyörű helyhez

Észre nem vételek

A valóság ténylegesen hol van? A nagy beszédekben vagy a sarki boltban? Valamilyen érv mindig megerősítést nyer. Majd kibelezik. De te csak érvelj! A két szélsőség közötti skála: széles út. Mi a keskeny ösvényt keressük, ahol megdőlnék a titkos eskük. Amúgy szeretjük. Feltételezhetünk ott egy erős realitást? Ami jóléthez segíti a másikat, a mását? Hogy bogarásszuk az identitást. Kerüljük a kaszást! Elborítanak a kukába való hírek. Az axiómák között a megoldás nincs meg. Mert ugyanúgy nem marad semmi, mintha egészen nyúlta volna le. A dolgok helyén a hazudozás, esetleg esti meccs. A fiamnak mondjam, tanulj, azt nem veheti el az új rend. Szót fogad, de nem hiszi el úgysem. Majd éjfél lesz, nem marad más, mint a fohász. A szomszédban közben a megboldogult Cipőt hallgatja az ács. Ma az írásmű egy lakás. Benne laknak tájak, apák. Még működik a szó? Nahát! Meg az öncenzúra. Már-már diktatúra.